

Alt du ikke
visste om
Janne
i skogens
tempel ...

JA! hun likte
godt mye snø!

Da kunne hun base
med akebrett
og truger!

JOHANNE GJENGEDAL | FREDDIE LANGRIND

Hageselskapet 100 år i 1984

CV + JOHANNE GJENGEDAL

Tidlig tekst:

**Fru Grønn har ingen sønn...
men hun har barn og barnebarn på røtter
alle pottes alle bøtter | gjør sin tjeneste til det
og hennes mann har plass på soverommet
mellom stenen av en plomme
og et indisk trope-tre....**

Janne var lokal hagelagsleder som ble leder i Oslo Fylkeshagelag med sterk støtte i Hageselskapet og Park og idrett (kommunen). Dette hadde lenge vært et sovende gubbevelde, men med Janne i spissen åpnet alle sluser seg! I radio og på TV, på forsider og plakater, superdemonstrasjoner, urte-leveranser til grossist, Oslos grønneste familie, Stortingets landbrukskomite, blomstertog på Karl Johan, bekransning av Henrik Wergeland fra skylifter, med det gikk altfor høyt og altfor lavt ... altfor fort og altfor ofte; Fru Grønn (**Big Mama**) ble parkert i noen år, til vi satset som bohemer i Vestfold indre i 1997 ...

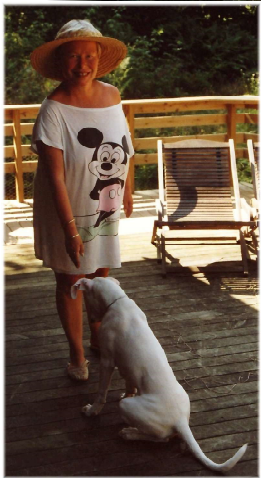
Vi hadde våre utfordringer.

Janne hørte hjemme i psykiatrien
- alvorlig bipolaritet - men hennes
evner og kunnskaper var grenseløse.

Vi trengte en øy i verden, og skapte
den selv i indre Vestfold. Vi kjøpte
en krattskog, men vi så også bøke-
kjempene og frodigheten i naturen.

Det var bare å ta tiden til hjelp.
Med spett og spade.

Og poesi. Aldri kjemi.

Hundremeters-bakken opp fra privat blindvei i forkant

Utsikt fra terrassen utenfor
Bamseloftet i annekset.

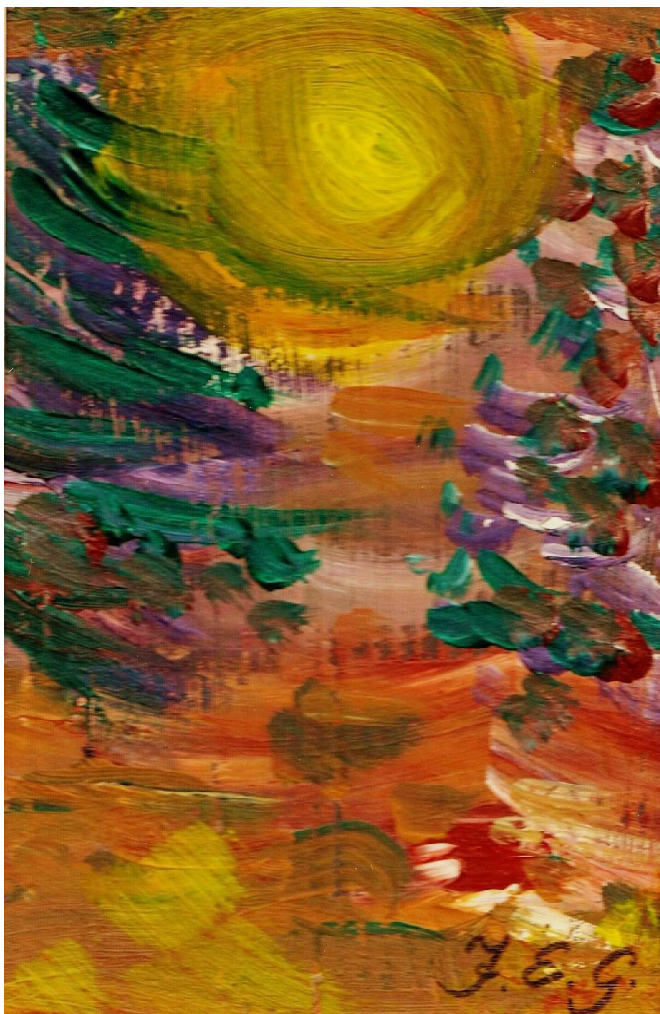
I forkant pumpehuset, steinbordet
(med steiner samlet i Nordfjord),
stien som kranset hele tomta,
Jannes malerlund under parasoll,
skrivestua, tuntreet med rundbenk,
fuglebrettet og hovedhuset.

Bilder underbygger stemningen
jeg tar ut poetisk

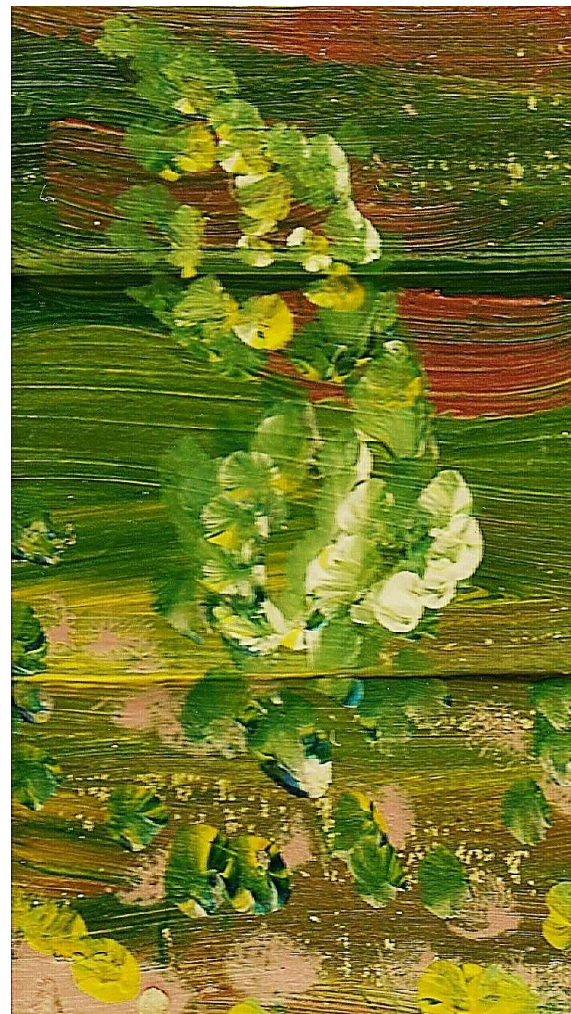

Motsatt bilde:

Hundremeters-bakken opp fra privat blindvei i bakkant

Malerinnen

MÅNESKOG <<< jeg har satt titlene på disse Jannes bilder >>> **BLOMEVEGG**

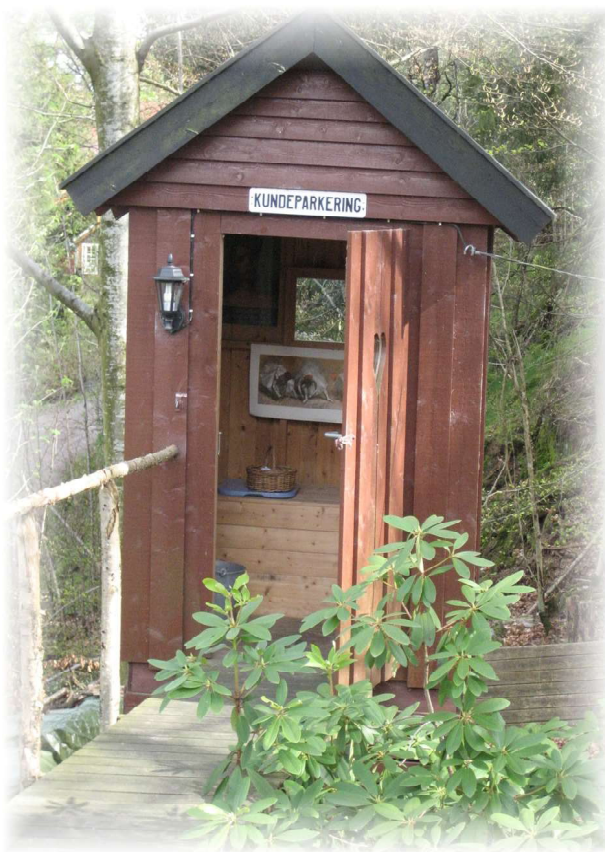
Soppfargereren

Utekokeriet: Kokvask >>>

..... og soppfarging av garn og tekstiler

Selv når vi fikk bekvemmeligheter i huset var *Kundeparkeringen*, 2-seter og galleri, i bruk. Etterhvert ble *magasinet* under fullt og da var det Janne som tok spaden fatt. God jord, sa hun...

Naturbarnet

Janne strødde frø overalt. Disse revebjellene foran skrivestua mi kom fra henne. Den høyeste av disse var hele 222 cm høy, det må være noe bortimot rekord i alle fall ifølge floraen.

Hunden Bellman,
Boston terrier 4,5 kg,
var Jannes turgutt.
Han gikk på to om han
ikke likte underlaget

Typisk Vestfold indre > hvitveistepper

>>> Malerinnen Janne gjorde fire versjoner av vårt tunte <<<

Besteplassen

Jannes transportable kontor

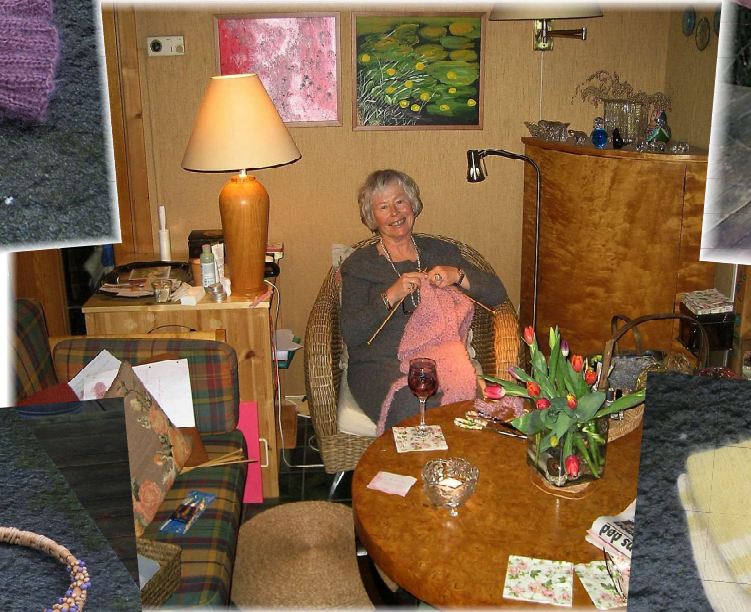

<<< Ulike beiser og flere bad ga all verdens fargenyanser, og soppfarging er bestandig

- v Alt Jannes underlag for soppfarging
- v ble pakket ned etter hennes bortgang
- v og levert tekstilkunstnere i Vestfold
- v
- v
- v

Håndarbeider

Bestefar Peder var grovsmed og laget denne smijernslampen for leiligheter med stor takhøyde.
Den gjorde nytte ute foran stuevinduet til Jannes blomster og dekorasjoner hele året.

Foran fuglebrettet ligger eggsteinen, rund og spennende.
Den undret oss. Hva om skallet brast? Hvem ville da krype fram?

Janne + Freddie i indre Vestfold

Bohem-årene fra 1997 var først og fremst aktive og selvutviklende.

Janne var naturbarn og maler, jeg var snekker og visemaker.

Vi utviklet stedet i bøskeskogen over år, det meste gjorde jeg selv.

Vi hadde kjøpt en overgrodd tomt og jeg flyttet derfra 33 år senere.

Av disse var jeg fastboende i 15 år. Da Janne døde avviklet

jeg i Vestfold og flyttet til Eid i mai 2012: **Freddie i Lunden.**

Janne var utdannet oldfrue, husøkonom heter det i dag, og hun gikk ut som topp-elev.

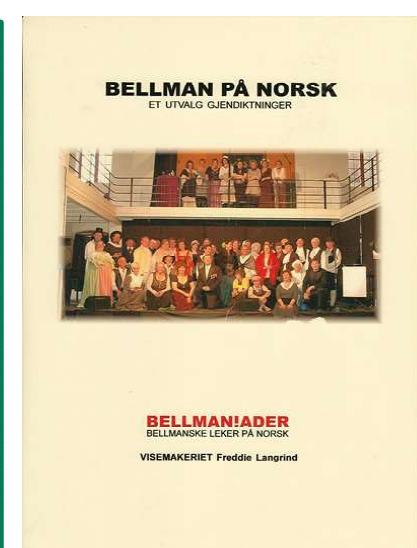
Hun var bl.a. ansatt på Hotel Continental, og hadde praksis på Britannia i Trondheim.

Hun var ansatt på Indremisjonshotellet i sjefsstilling som oldfrue før hun ble mamma, og prioriterte det. I utdannelsen hadde hun et kalenderår på internatskole der vordende oldelsjenter på norske storgårder var et sterkt innslag. På en av hennes fjøsvakter ble kalven Johan født, oppkalt etter henne.

Men middagen sto hun over ...

Parsoppen
vokste sammen,
slik som oss

Ut av byen, inn i skogen

STOKKE: Mange drømmer om det. Få virkeliggjør det. Ekteparet Johanne Gjengedal og Freddie Langrind sa for tre år siden takk og farvel til asfalt og eksos i Oslo og tok steget ut på landet i Stokke.

Erik Munsterhjelm

I tyve år hadde de fritidsbolig her, når bor de her permanent.

For tre år siden bestemte ekteparet Gjengedal/Langrind at det fikk være nok av urbane omgivelser inne i hovedstaden. Da solgte de leiligheten sin på Torshov og flyttet inn i den tidligere fritidsboligen sin for godt. De har ikke angret en dag.

Morsomt miljø

– Dette er aldeles glimrende. På den ene siden bor vi langt ute på landet, samtidig er det bare noen få kilometer inn til byen, om vi skulle ha behov for det, smiler ekteparet fra den andre siden av kafébordet på Fossnes-senteret.

Det er søndag ettermiddag, og det er salgsdag på Fossnes. Et, for å si det forsiktig, skiftende skydekke må ta litt av skylden for at besøket nok ikke er like stort som det ellers ville ha vært. Selv inne i den meget kreativt dekorerte kafeen, er det tynt med folk. Men Gjengedal og Langrind har trosset de tunge skyene og tatt turen.

– Vi er her stadig vekk. Det er så koselig her på Fossnes. Alltid et eller annet spennende som foregår. Et morsomt miljø rett og slett, mener Freddie.

– Vi er blitt kjent med mange folk på denne måten. I dag har vi ikke kjøpt noe. Vi er vel her mest for turens skyld og for å titte, forteller Johanne.

Tønsbergs Blad 2000

DRØMMESTED: Ekteparet Johanne Gjengedal og Freddie Langrind, opprinnelig fra Oslo, kan ikke tenke seg noe annet sted enn Stokkeskogen. Kafeen på Fossnes-senteret blir ofte besøkt.

FOTO: ERIK MUNSTERHEJLM

Bellmann-kveld

Ekteparet forteller at de setter stor pris på ulike kulturelle aktiviteter. Og slik er Fossnes-senteret midt i blinken. Man behøver slett ikke bo midt i storbyen for å ta del i det kulturelle livet.

Freddie har sågar vært med på å arrangere en Bellmann-kveld på Fossnes.

– Den svenske visekunstneren Carl Michael Bellman var en fascinerende figur. Mange ser på ham som en visesanger, men det er vel først og fremst tekstene – Fredmans Epistler og Fredmans Sånger – han er mest berømt for. Så vi arrangerte altså en Bellmann-kveld her på Fossnes 11. februar, hvor vi oppfordret alle som hadde et forhold til Bellman og kunsten hans om å komme. Jeg tror det var en dame her som kunne hundre av versene hans. Høy stemning og veldig trivelig var det.

Dårlig belysning

Ekteparet forteller at de hadde bestemt seg for å flytte til Stokke først som pensjonister. Nå tok de dette litt på forskudd, for Freddie arbeider fremdeles litt

med data, mens Johanne er en av landets siste sankerkvinner.

–?

– En sankerkvinne går rundt i skogen og samler inn det den har å by av for eksempel sopper, bær og urter, for så å lage ulike produkter av dette. Og sånn sett er jo skogene i traktene her aldeles fantastiske, smiler hun.

Gjengedal og Langrind bedyrer at det er svært få av storbyens bekvemmeligheter de savner der de nå bor «langt ute på bondelandet» (som de sier.)

– Nei, det er det ikke. Om det er noe, så måtte det være at gategbelysningen er noe dårlig på kveldstid, sier Freddie Langrind.

– Ja, har man for eksempel hatt en koselig kveld her med en flaske vin innabords, så merkes det når man må gå tre kilometer i dårlig lys. Da skulle man gjerne ønske det fantes en trillebår rundt svingen, ler Johanne Gjengedal fra Oslo, nå Stokke.

– Men uansett; her blir vi boende så lenge som det overhodet er mulig. Det blir nok ikke mer hovedstad på oss i dette livet, nei!

Johanne Gjengedal
24.07.1944 - 18.10.2010

- vi var kjærester i femti år -